

Arrest

**nr. 57 368 van 4 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 december 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. LESPAGNARD, die loco advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juli 2010 legden verzoeker en mevrouw (M. M.), van Belgische nationaliteit, een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 5 juli 2010 diende verzoeker tevens een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 1 december 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 3 december 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 05.07.2010 door (E. H., F.), (...) en van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 11 van het KB van 05.07.2010).

Betrokkene brengt slechts het bewijs aan dat ze een relatie hebben aan de hand van de volgende documenten:

- Verklaringen op eer die betrokkenen zelf geschreven hebben en een verklaring op eer door een vriend. Deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden aangezien ze niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden.*
- Een postkaart die verzonden werd op 09.08.2010 vanuit Corsica: de recente datum van dit document bewijst niet dat betrokkenen reeds minstens één jaar voor de aanvraag een relatie hadden.*
- Een foto waarop geen datum valt af te lezen: deze foto kan niet aanvaard worden aangezien hij zonder de datum niet op zijn authenticiteit kan getoetst worden.*

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de “*beginselen van goed bestuur*”, meer specifiek van het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht, het beginsel van de fair-play, het “*principe van de professionaliteit*”, het “*principe van onpartijdigheid*” en het rechtszekerheidsbeginsel. Hij stelt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr.110.071, 06.09.2002, R.v.St., nr.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004)

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is totaal onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

De bestreden beslissing werd lichtzinnig genomen omwille van een laksheid van de Dienst Vreemdelingenzaken. De Dienst Vreemdelingenzaken kon minstens, alvorens de beslissing overhaast te nemen, zoals in casu is gebeurd, verzoeker en zijn levenspartner (nog eens) hebben laten verhoren.

Er diende bijgevolg niet dadelijk drastisch te worden overgegaan tot het nemen van een beslissing tot weigering van het verblijfsrecht.

Er is bijgevolg een fout in de motivering alsmede een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van de fair-play, het redelijkheid-beginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder, alsmede de verwerende partij, gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr. 167.411 ; R.v.St. 14.02.2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet – correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Verweerster heeft geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de feiten en heeft zich slechts vastgepind op wat er voor handen was in het dossier, zonder enige verdere reflexie.

Verweerster heeft dus geen rekening gehouden met alle andere elementen, die misschien inderdaad niet dadelijk bleken bij een eerste lezing van de paar stukken in het dossier. Doch, had verwerende partij met een beetje meer beroepstrots het dossier benaderd, dan had zij bijkomende informatie opgevraagd en hierdoor het dossier serieuzer en professioneler kunnen voorbereiden waardoor zij zonder enige twijfel tot een kwalitatief betere beslissing was gekomen.

Door zich slechts vast te pinnen op dit en vervolgens overhaast zonder enig verder onderzoek een beslissing te nemen, lijkt, bij kortzichtig denken, de kous af te zijn en hoefde verwerende partij niet verder meer te argumenteren en redeneren, terwijl de realiteit totaal anders is.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

Immers, de DVZ neemt dergelijke beslissing louter op basis van die paar documenten die zich in het dossier bevonden, zonder voorafgaand instructies te sturen naar de gemeente om een wijkagent langs te sturen om vast te stellen of er al dan niet samenwoont is, en sinds hoe lang, om verzoeker over de duurzame en stabiele relatie en de duur ervan te horen, om de levenspartner hierover te verhoren, e.d....

Dit alles geeft aan dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen.

Door de beslissing te nemen op 01.12.2010, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken tevens de andere beginselen van goed bestuur geschonden.

Waarom kon de Dienst Vreemdelingenzaken, met het oog op een goed bestuur, vooraleer een beslissing te nemen, verzoeker en zijn partner niet laten verhoren of hen om meer bewijsmateriaal vragen?

Bijgevolg, zelfs als in hoofde van verwerende partij de bestreden beslissing op dat vlak wettelijk is – quod certe non –, twijfelt verzoeker sterk of deze beslissing correct is en of deze werd genomen met respect voor de beginselen van goed bestuur.

Inderdaad, het centrale beginsel van behoorlijk bestuur is de kwaliteit van de beslissing: opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend, is het noodzakelijk dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf haar best heeft gedaan om haar plichten te vervullen.

In casu is dit niet gebeurd.

De volgende beginselen, welke integraal onderdeel zijn van de kwaliteit van een beslissing, zijn aldus geschonden: principe van voorzorg, principe van motivatie, principe van fair-play en onpartijdigheid, principe van professionaliteit en principe van rechtszekerheid.

Het principe van voorzorg en het principe van motivatie werden hierboven reeds uitvoerig behandeld.

Verder zijn geschonden:

a. Het principe van fair-play en onpartijdigheid: Verwerende partij achtte het niet nodig, om, voordat zij haar besluit nam, aan verzoeker de mogelijkheid te geven om de situatie toe te lichten, ook al heeft zij daartoe het recht en de plicht. Zij heeft zich partijdig opgesteld, door zich tevreden te stellen met wat er zich als documenten in het dossier bevond, waardoor zij geen blijk heeft gegeven van intellectuele eerlijkheid noch van initiatief door geen verder voorafgaand onderzoek voor te stellen. Daarenboven, heeft zij zich ook partijdig opgesteld door te zwaaïen met slechts een dun dossier en te weigeren verder onderzoek te laten uitvoeren.

b. Het principe van professionaliteit: De bestreden beslissing is niet op een professionele manier genomen. Daarvoor had verwerende partij zich méér moeten verdiepen in het dossier vooraleer een beslissing te nemen. Het lijkt wel alsof verwerende partij op de “opportuniteit”, geboden door een “dun” dossier, is gesprongen om vlug een verblijfsrecht te weigeren en zodoende niet naar méér informatie heeft willen vragen alvorens te beslissen.

c. Het principe van rechtszekerheid: De in casu genomen beslissing toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat de maker van de wet voor ogen had. Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoeker recht heeft, wordt geschonden.”

2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet duidelijk maakt op welke wijze de beslissing, die uitvoerig gemotiveerd is een schending zou uitmaken van de motiveringsplicht. Verzoeker geeft een uiteenzetting van wat begrepen dient te worden onder zorgvuldigheid en het motiveringsbeginsel maar laat na precies aan te geven waarom de motivering niet afdoende zou zijn. Waar zij meent dat de beslissing niet genomen kon worden louter op basis van de elementen uit het administratieve dossier, heeft verwerende partij de eer op te merken dat het feit dat er niet veel elementen in het administratieve dossier aanwezig zijn te wijten is aan verzoeker zelf. Immers, hij werd verzocht d.d. 5 juli 2010 om ten laatste op 5 oktober 2010 de nodige documenten over te leggen ter staving van zijn duurzame relatie. Dit werd door verzoeker onvoldoende gebeurd waardoor op 1 december 2010 de hier voorliggende beslissing genomen werd. Verzoeker doet geen poging om in zijn verzoekschrift de motivering die voorzien is in de beslissing te weerleggen.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

De bestreden beslissing werd gaat immers in op alle documenten die door verzoeker zelf werden toegevoegd ter staving van zijn verblijf.

(...)

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bij gevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)."

2.3. In de repliekmemoirie verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting van het middel in het inleidende verzoekschrift.

2.4.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – bepalingen waarvan verzoeker de draagwijdte correct weergeeft – dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.4.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing berust op "een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten" en "totaal onevenredig (is) zonder rekening te houden met alle elementen" en stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak dient te worden beoordeeld in het kader van de bepalingen van artikel 40bis, §§ 2 en 4 iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;"

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2° bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemde partner van een Belgische vrouw, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische vrouw een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben die al minstens één jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 juli 2010 samen met een Belgische vrouw voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Sint-Genesius-Rode een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde en dat hij op dezelfde dag, in functie van zijn relatie met zijn Belgische partner, een aanvraag indiende tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Verzoeker betwist in wezen niet dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de verschillende stukken die zich in het dossier bevinden en bijgevolg met de verschillende door hem in het kader van zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan het bestuur overgemaakte documenten ten bewijze van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt. Verzoeker betoogt immers dat verweerder *“zich slechts (heeft) vastgepind op wat er voor handen was in het dossier.”*

De Raad merkt voorts op dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat een postkaart met poststempel van 9 augustus 2010 en een ongedateerde foto geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker en zijn Belgische partner reeds gedurende minstens één jaar een duurzame en stabiele relatie hebben en dat de loutere verklaringen van de verzoeker en zijn partner en van derden op zich niet als een bewijs van een dergelijke relatie kunnen worden weerhouden.

Verzoekers beschouwingen laten dan ook geenszins toe vast te stellen dat verweerder op 1 december 2010 verkeerd of op kennelijk onredelijke wijze zou besloten hebben dat niet afdoende werd aangetoond dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie van ten minste één jaar.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis iuncto 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.4.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals reeds vastgesteld toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat verweerder bepaalde gegevens opgenomen in het administratief dossier die zouden kunnen leiden tot de vaststelling dat hij wel voldoet

aan de vereisten vervat in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet bij zijn beoordeling heeft betrokken.

De Raad wijst er voorts op dat het toekomt aan de vreemdeling die voorhoudt dat hij voldoet aan de voorwaarden om tot een verblijf toegelaten te worden om hiervan het bewijs te leveren. Verzoeker werd hiertoe ruim de mogelijkheid geboden. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij aangeeft dat verweerder de zorgvuldigheidsverplichting miskende door geen bijkomende informatie of bewijzen op te vragen en door de wijkagent niet langs te sturen om de (duur van de) samenwoning met zijn partner na te gaan. Het komt namelijk geenszins toe aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toe om in de plaats van een vreemdeling het bewijs te leveren dat deze vreemdeling voldoet aan de vereisten om tot een verblijf toegelaten te worden of om bepaalde lacunes in de bewijsvoering van deze vreemdeling te ondervangen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

2.4.5. In de mate dat het de bedoeling is van verzoeker om aan te geven dat hij had dienen gehoord te worden moet verder worden geduid dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een persoon gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 17 september 2001, nr. 98.879; RvS 15 juli 2008, nr. 185.402; cf. ook I. OPDEBEEK, *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat de uiteenzetting van verzoeker wat dit onderdeel van het middel betreft niet dienstig is.

2.4.6. Gelet op voorgaande vaststellingen kan ook niet worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door verdragingsmanoeuvres of door overdreven spoed het verkrijgen van een recht zou hebben bemoeilijkt. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft de bestreden beslissing immers genomen binnen de reglementair vastgelegde termijn en heeft alle aangebrachte gegevens bij zijn beoordeling betrokken. Een schending van het beginsel van de fair play blijkt derhalve niet en evenmin kan worden gesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet professioneel of onpartijdig zou zijn opgetreden.

2.4.7. De uiteenzetting van verzoeker laat verder niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Verzoeker toont namelijk niet aan dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK